

[Tinning]

som vi kan se det i dag allerede i Odense, og sådan som vi vil komme til at se det i resten af landets kommuner, medmindre hr. Steffensen kan forklare mig, hvad det er, der er så særligt ved Odense, ud over at den ligger cirka midt på Fyn.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Hr. Steffensen siger, at der er taget hensyn til de dårligst stillede grupper i denne lovgivning. Så vil jeg gerne vide, hvem det er, der er så stærke blandt indvandrerne, blandt de åndssvage og inden for handicapgrupperne, at de har masser af penge at betale dette med. Denne lovgivning handler om dårligt stillede mennesker generelt. Der er ikke nogen svage grupper; det er en svag gruppe omtrent det hele.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Regeringspartiernes ordførere har i en udmærket dialog med andre ordførere fået belyst forslaget forskellige aspekter, og derfor er der vel ikke så meget for mig at føje til ud over, at der jo er adskilligt, som trænger til at blive belyst i udvalget, og det skal jeg gerne bidrage til.

Fru Jytte Andersen tog skarpt afstand, og man skulle tro, at det var noget, der chokerede fru Jytte Andersen, men som hr. Ole Vig Jensen også allerede har sagt, ligner det jo til forveksling forslag, vi år efter år har modtaget fra en socialdemokratisk regering, og som vi andre dengang støttede.

Jeg vil også gøre opmærksom på, at en stribe socialdemokratisk styrede kommuner er gået meget længere, end regeringen her foreslår. Jeg er i den situation, at jeg skal skrive til socialdemokratiske borgmestre: den og den besparelse må I ikke foretage, for den går videre end det, vi her lægger frem.

Spørgsmålet er, om fru Jytte Andersen overhovedet har græsrodderne i orden, om hun har forbindelseslinjerne i orden til socialdemokratiets kommunalbestyrelsesmedlemmer. Har hun talt denne sag igennem med f.eks. Amsrådsforeningens formand, som i sit amt, Københavns amt, har foreslået ting vedrørende enkeltfagsundervisningen, der går langt ud over det forslag, som vi skal behandle om lidt? Har hun spurgt i Københavns kommune, hvor jeg må sende brev til

en borgmester, som vil gennemføre ting, der ikke er med i dette forslag? Det er den kommune, der vel har den stærkeste socialdemokratiske dominans. Så jeg synes egentlig, at man internt i socialdemokratiet skulle tage en drøftelse af disse ting, sådan at det ikke skal være på den måde, at socialdemokratiets folketingsmedlemmer tvinger regeringen til at sige nej til det, som socialdemokratiets kommunalbetyrelsesmedlemmer skriver til os og foreslår og tilmed vedtager i deres kommunalbestyrelser, sådan at jeg må skrive til dem, at det må de ikke.

Fru Karen Højte Jensen nævnte et godt eksempel på et felt, hvor man absolut kunne være gået videre. Hr. Fogh Rasmussen nævnte det positive, der er i det for amtsforeningerne. Det synes jeg ikke bør glemmes, for det er trods alt en merudgift, og det har fru Tove Niemann fuldstændig ret i, men vi synes, det er en god merudgift, for der er stor logik i at få denne sag på plads.

Fru Marianne Bentsen-Pedersen havde helt misforstået det med parallelholdsreglerne. Her er der faktisk tale om, at vi stryger en besparelse, en besparelse, som nemlig viste sig kun at give besvær, og derfor lader vi den nu falde ud. Så den håber jeg – for fru Marianne Bentsen-Pedersens argumentations skyld – ikke har alt for asociale aspekter i hvert fald.

Jeg er helt enig med hr. Ole Vig Jensen i, at det oplæg, der oprindeligt blev lagt frem fra regeringens side, var betydeligt værre på dette punkt, men dog ikke værre, end at en lang række socialdemokratiske borgmestre var glade for det. Men det var værre, og at det bl.a. er ved hr. Ole Vig Jensens indsats, at der er blevet taget større hensyn til nogle svage grupper, end der oprindeligt blev taget, synes jeg hr. Ole Vig Jensen fortjener æren for.

Men jeg skulle hilse fra statskassen og sige, at det ikke kun er ære, det er også et problem, at der derved smuttede nogle besparelser, som, hvad man end kan sige om dem, jo ikke hører til de allermest arbejdsløshedsfremkaldende. Det er nemlig det, der er grunden til, at vi må spare både på overførselsindkomster og på dette felt. Her kan der nemlig spares, uden at det i særlig grad rammer beskæftigelsen, og derfor må man i den nuværende situation så at sige begynde med disse felter.